

ΕΝΑΣ ΑΙΩΝΑΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ*

Ἐλεγείο στὸν νέον Ἰσραήλ

τοῦ π. Λάμπρου Φωτοπούλου

«... καὶ ἐδαφιοῦσί σε καὶ τὰ τέκνα σου ἐν σοί, καὶ οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπὶ λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»
(Λουκ. 19,44)

Εἰσαγωγή

Διαβάζουμε στήν ἁγία Γραφή:

«Ὁ Νῶε ἔγινε γεωργός, ἄρχισε νά καλλιεργῇ τή γῆ καὶ φύτεψε ἀμπέλι. Καί ἤπιε ἀπό τό κρασί τοῦ ἀμπελιοῦ του καὶ μέθυσε. Πάνω στό μεθύσι του γυμνώθηκε μέσα στό σπίτι του. Τότε εἶδε ὁ γυιός του Χάμ τή γύμνια τοῦ πατέρα του καὶ βγήκε ἀπό τό σπίτι διατυμπανίζοντας τό γεγονός στά δύο ἀδέλφια του. Τά δύο ἀδέλφια ὅμως, ὁ Σῆμ καὶ ὁ Ἰάφεθ, πῆραν ἕνα σκέπασμα καὶ πισωπερπατώντας γιά νά μήν δοῦν τήν γύμνωσιν τοῦ πατέρα τους πῆγαν καὶ τόν σκέπασαν» (Γένεση 8,20-23).

Οἱ γραμμές πού χαράζουμε πιό κάτω ξεκινοῦν ἀπό μιὰ διάθεση παρόμοια μέ αὐτήν τῶν δύο γιῶν τοῦ Νῶε. Βλέποντας τήν γύμνια στήν ὁποία ἔχει περιέλθει ὁ Οἰκουμενικός Θρόνος τήν τελευταία Ἑκατονταετία, προσπαθοῦμε, πισωπερπατώντας (δηλαδή, γυρίζοντας πίσω σέ ἀνάλογα παραδείγματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς), νά ξαναφέρουμε ὡς γνήσιοι υἱοί –καί ὄχι ὡς πατέρες καὶ διδάσκαλοι– τήν ἀρμόζουσα σέ αὐτόν εὐπρέπεια. Γνωρίζουμε ὅτι τήν εὐπρέπεια αὐτή δίδει μόνον ἡ ἀκριβῆς τήρηση τῶν θεοπνεύστων ἱερῶν Κανόνων καὶ γενικά ὁ σεβασμός τῶν ἱερῶν Παραδόσεων.

Ὁ Οἰκουμενισμός εἶναι ἕνα πνευματικό μεθύσι στό ὁποῖο ὅποιος συμμετέχει δέν καταλαβαίνει ὅτι χάνει τήν Χάρη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί ὅπως ὁ Ἀδάμ μετὰ τήν πτώση ἔχοντας ἀπωλέσει τήν Κοινωνία τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἔρραψε φύλλα συκῆς γιά νά κρύψει τήν γύμνια του ἔτσι καί οἱ σημερινοί Οἰκουμενιστές προσπαθοῦν νά κρύψουν τήν παντελεῖ ἔλλειψη ἁγιαστικῆς Χάριτος μέ διαχριστιανικές συναντήσεις, πού δέν διαφέρουν καθόλου ἀπό τὰ ἀνεμοδαρμένα φθινοπωρινά φύλλα.

Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο παραμένει πάντα ἡ σεπτῆ κορυφή τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ πρέπει νά στηρίζεται παντοιοτρόπως. Συνηθίζεται δέβαια νά θεωροῦνται στήριξη τὰ ἐγκωμιαστικά λόγια, οἱ οἰκονομικές παροχές ἀπό κρατικές καὶ μὴ πηγές, ἡ ἐπιδοκιμασία τῶν ἀποφάσεων τῶν εὐαρίθμου συνθέσεως ὀργάνων του. Ἀλλά τέτοια στήριξη μποροῦν νά δώσουν στό Πατριαρχεῖο –καί ἴσως δίδουν– καί αὐτοὶ ἀκόμη πού θά ἐπιθυμοῦσαν... τήν ἐξαφάνισή του. Αὐτές εἶναι ἀνώδυνες παροχές γιά ὅσους ἐπιθυμοῦν νά ἀποπροσανατολίσουν τήν Ὁρθοδοξία. Γιά μᾶς τούς Ὁρθοδόξους ὅμως τὰ πράγματα εἶναι διαφορετικά: Ὁφείλουμε νά στηρίζουμε τό Πατριαρχεῖο καὶ μέ τήν οἰκοδομητική κριτική. Αὐτή πού δέν ἀρνεῖται τήν οὐσία τῆς Ἀλήθειας.

Ἄν τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἐπιτυγχάνει τοῦ σκοποῦ του ἢ ὄχι ἐναπόκειται στήν κρίση τοῦ χριστιανοῦ ἀναγνώστου.

Περίπτωση πρώτη

Ἡ Ἁγία Γραφή προσφέρει σαφεῖς ἐξηγήσεις γιά νά κατανοοῦμε τίς αἰτίες καὶ νά προβλέπουμε τὰ ἀποτελέσματα τῶν πράξεών μας. Ἀπό τότε πού δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος μέχρι τὰ ἔσχατα ἰσχύουν οἱ ἴδιοι πνευματικοὶ νόμοι. Ὁ συνετός ἄνθρωπος, πού μελετᾷ τόν λόγο τοῦ Θεοῦ, μπορεῖ νά γνωρίζει καὶ νά προβλέπει τίς συνέπειες τῶν διαφόρων ἐνεργειῶν του, τί δηλαδή θα συμβῆ ἂν ἀκολουθήσει τόν ἕνα ἢ τόν ἄλλο δρόμο. Καί αὐτό ὄχι μόνο σέ προσωπικό ἐπίπεδο, ἀλλά καί σέ κοινωνικό, ἔθnikό καὶ παγκόσμιο. Δέν ἔκρυσσε ὁ πανάγαθος Θεός ἀπό τόν ἄνθρωπο, ἤδη ἀπό τήν πρώτη στιγμή τῆς Δημιουργίας, τίς συνέπειες τῆς μελλοντικῆς του παράβασης, ἀλλά ἀντίθετα τόν προειδοποίησε ὅτι «ἀπό δέ τοῦ ξύλου τοῦ γινώσκειν καλόν καὶ πονηρόν, οὐ φάγεσθε ἀπ' αὐτοῦ· ἢ δ' ἂν ἡμέρα φάγητε ἀπ' αὐτοῦ θανάτῳ ἀποθανεῖσθε...»¹. Σέ πάμπολλες ἄλλες περιπτώσεις ὁ Θεός μέ ἔμφαση τονίζει στὸν

1. Γεν.2,17.

παλαιό Ἰσραήλ τίς καταστροφικές συνέπειες πού ἔχει ἡ ἀπομάκρυνση ἀπό τίς ἐντολές Του «...ἐάν μεταστῆ ἡ καρδία σου καί μή εἰσακούσης καί πλανηθῆς ... ἀναγγέλλω σοι σήμερον ὅτι ἀπωλεία ἀπολεῖσθε καί οὐ μή πολυήμεροι γένησθε...»². Διαβάζοντας κανεῖς τήν Ἁγία Γραφή διαπιστώνει ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐπιλέγει τό καλό καί τό κακό, τήν ζωή καί τόν θάνατο, τή σωτηρία καί τήν ἀπώλεια.

Οἱ ἐθνικές καταστροφές τοῦ ἀρχαίου Ἰσραήλ εἶναι τό φυσιολογικό ἀποτέλεσμα τῆς παράβασης τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ. Ἀντίθετα ἡ ἐπιστροφή στήν πίστη δίνει τή σωτηρία καί τήν ἀναγέννηση στόν ταπεινωμένο λαό. Ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, βαδίζοντας πρός τό ἐκούσιο Πάθος γιά τή σωτηρία τοῦ κόσμου, μέ πολύ πόνο, ἐξαγγέλλει στήν Ἱερουσαλήμ τίς συνέπειες τῆς ἀνυπακοῆς στό ἅγιο θέλημά Του, οἰκτείροντάς την μέ τά ἐξῆς πονεμένα λόγια «... καί ἐδαφιοῦσί σε καί τά τέκνα σου ἐν σοί, καί οὐκ ἀφήσουσιν ἐν σοί λίθον ἐπί λίθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνωσ τόν καιρόν τῆς ἐπισκοπῆς σου.»³.

Ὁλη ἡ Παλαιά Διαθήκη διαπνέεται ἀπό αὐτήν τήν ιδέα, ὅτι δηλαδή ἡ παράβαση τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ ὁδηγεῖ σέ καταστροφή, ἐνώ ἀντίθετα ἡ ἐφαρμογή τῶν ἐντολῶν Του, παρά τίς προσωρινές δοκιμασίες, ὁδηγεῖ σέ σωτηρία καί εὐδαιμονία τοῦ λαοῦ. Ἀρνήθηκε ὁ παλαιός Ἰσραήλ τό Θεό καί ὁ Θεός τόν ἐγκατέλειψε. Οὔτε Βασιλεία, οὔτε Ἱερωσύνη, οὔτε χάρη ὑπάρχει σήμερα στόν λαό αὐτόν. Ἀντίθετα στόν νέο Λαό τοῦ Θεοῦ, τούς Ὁρθόδοξους Χριστιανούς, ἔδωσε καί χάρη καί ἱερωσύνη, ἀλλά τοῦ εἶχε χαρίσει καί βασιλείο ἐλεύθερο, πού κράτησε πάνω ἀπό χίλια χρόνια. Ἐπειδή καί ὁ νέος αὐτός λαός πολλές φορές ἀποστάτησε καί ἀρνήθηκε τή μοναδική Ἀλήθεια, ὑπέστη τίς ἴδιες ὀδυνηρές συνέπειες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ.

Περίπτωση δεύτερη

Δεκέμβριος 1452 μ.Χ. Ἡ Κωνσταντινούπο-

λη, τό προπύργιο τῆς Ὁρθοδοξίας, πού γιά χίλια καί πλέον χρόνια ἄντεξε σέ ποικίλες ἐπιδρομές μέ μόνη τήν προστασία τῆς Θεοτόκου, εἶναι πολιορκημένη ἀπό τούς Ὀθωμανούς. Μερικούς μήνες μετά θά πέσει στά χέρια τους. Ἦδη ὁμως μέσα στήν Πόλη ἔχει γίνει ἡ πνευματική πτώση καί ἔχει συντελεστεῖ ἡ οὐσιαστική καταστροφή. Στίς 12 Δεκεμβρίου 1452 μ.Χ. ἔγινε μιᾶ ἐπίσημη λειτουργία στή Μητρόπολη, τήν Ἁγία Σοφία, μέ τήν παρουσία τοῦ Αυτοκράτορα καί τῆς Αὐλῆς. Ὁ Πάπας καί ὁ Πατριάρχης μνημονεύθηκαν μαζί στά Δίπτυχα σάν ὁμόψυχοι ἀδελφοί. Στό τέλος αὐτῆς τῆς Λειτουργίας διαβάστηκε καί τό διάταγμα τῆς Φλωρεντίας γιά τήν Ψευδοένωση μέ τούς Λατίνους. Ὁ καρδινάλιος Ἰσίδωρος, ἕνας προδότης, πρώην ὀρθόδοξος κληρικός, ἐπιθυμώντας νά ἀποδείξει στά ὑψηλά ἀφεντικά του στή Ρώμη ὅτι κέρδισε τήν ὑπόθεση τοῦ προσεταιρισμοῦ τῶν Ὁρθοδόξων, ἀνέφερε ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἦταν κατάμεστη ἀπό κόσμο. Ἦσως νά εἶχε δίκιο. Τό σίγουρο πάντως εἶναι ὅτι ἀπό τήν ἡμέρα ἐκείνη μέσα στήν Ἁγία Σοφία μόνον κληρικοί πού δεχόταν τήν ἔνωση μέ τό Παπισμό ἐπιτρεπόταν νά λειτουργοῦν⁴.

Ὁ Γεννάδιος καί οἱ ὀρθόδοξοι κάτοικοι τῆς Πόλης γνώριζαν πολύ καλά ὅτι δέν ὑπῆρχε πλέον ἐλπίδα σωτηρίας, μετά ἀπό αὐτήν τήν ἐπίσημη κρατική ἀποστασία. Κλείστηκαν στά κελιά τους προβλέποντας καί ἀναμένοντας τήν ἐπερχόμενη συμφορά. Ὁ Ὁρθόδοξος Λαός, ὅταν μετά ἀπό χρόνια, ἐρμήνευσε ὀρθά καί κατάλαβε καθαρά τίς ἐθνικές συνέπειες τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀνταρσίας στό Θεό, τραγούδησε πονεμένα:

«Παύσατε τό Χερουδικό καί ἄς χαμηλώσουν τ' Ἁγία γιατί εἶναι θέλημα Θεοῦ ἡ Πόλη νά τουρκέψη».

Ἀντίθετα ἀπό ὅ,τι πιστεύουν μερικοί ἱστορικοί ἡ Πόλη δέν ἀλώθηκε στίς 29 Μαΐου 1453 ἀλλά στίς 12 Δεκεμβρίου 1452. Μέχρι τότε ὁ ἀγώνας γινόταν γιά τήν Ὁρθοδοξία καί τήν μοναδική ἀληθινή Πίστη στόν Κόσμο. Ὅταν

2. Δευτ. 30,17-18.

3. Λουκ. 19,44.

4. Στήβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἄλωση τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μεταφραση Νικολάου Κ. Παπαροδού, Ἀθήνα 1979, σ. 126.

αυτή προδόθηκε, τότε κατέρρευσε και κάθε διάθεση αγώνα. Δεν είχε πλέον η Αυτοκρατορία τίποτα ιερό να προστατεύσει.⁵ Η ίδια ή προστάτις της, η Παναγιά, εγκατέλειψε τον πλανημένο λαό.

Στις 28 Μαΐου 1453, παραμονή της Ἑβδομήκοντα Ἐξαυτουσίας, ἡ Παναγία ἐπέλεξε τὴν Πόλην ὡς «Κύριε Ἐλέησον» καὶ ἐπεχειροῦσαν μιά ἀποτυχημένη λιτανεία. Παρῶν ἦταν καὶ ὁ Αὐτοκράτορας μέ τούς καρδινάλιους. Εἶχαν ξεχασθεῖ πλέον ἐντελῶς οἱ λόγοι τῶν πατέρων καὶ τῆς Ἁγίας Γραφῆς, πού τόνιζαν ὅτι ἡ ἀποστασία ἀπό τήν ἀληθινή πίστη ἐμποδίζει τήν ἐνέργεια τῆς θείας Χάριτος. «Ὅταν τὰς χεῖρας ἐκτείνητε πρὸς με, ἀποστρέψω τούς ὀφθαλμούς μου ἀφ' ὑμῶν καὶ ἐάν πληθύνητε τήν δέησιν, οὐκ εἰσακούσομαι ὑμῶν... Πῶς ἐγένετο πόρνη πόλις πιστή Σιών»⁶. Ἡ Βασιλεύουσα εἶχε γίνει πόρνη. Τό βράδυ πρὶν ἀπό τήν Ἑβδομήκοντα Ἐξαυτουσίας «Ὁλος ὁ Λαός εἶχε ἔλθει νά ἐξομολογηθεῖ καὶ νά κοινωνήσῃ, ἀδιαφορῶντας, ἂν τήν Κοινωνία θά τοῦ τήν ἔδινε ὀρθόδοξος ἢ καθολικός»⁷. Τό ἔγκλημα εἶχε πλήρως συντελεσθεῖ.

Ἡ νύχτα ἦταν Πανσέληνος, ἀλλά ἐντυπωσιακά γεγονότα σημείωσαν τήν ἔλλειψη τῆς Θεῆς Παρουσίας στήν Πόλη. Τρεῖς ὥρες ἔγινε ἔκλειψη τῆς Σελήνης καὶ θαθὺ σκοτάδι. Πυκνή ὁμίχλη εἶχε καλύψει τήν Πόλη γιά νά κρύψει τήν ἀναχώρηση τῆς Θεομήτορος ἀπό αὐτήν. Ὅταν σηκώθηκε ἡ ὁμίχλη, ἕνα παράξενο φῶς φάνηκε νά παίζει γύρω ἀπό τόν τροῦλλον τῆς μεγάλης Ἐκκλησίας, πού τό εἶδαν καὶ Ρωμοὶ καὶ Τοῦρκοι. Ὅλοι κατάλαβαν τήν ἀπουσία τῆς θεϊκῆς προστασίας ἀπό τήν Πόλη. Ὁ Σουλτάνος, βέβαιος γιά τήν ἐπιτυχία τοῦ σκοποῦ του ἔδιωξε καὶ τίς τελευταῖες ἀπαισιόδοξες σκέψεις γιά λύση τῆς πολιορκίας, πού τόν εἶχε ταλαιπωρήσει τόσους μῆνες.

Ἐπιτίθεται γιά τελευταία φορά. Ὁ Θεός τοῦ παραδίδει τήν Πόλη.

Ὁ Παπισμός καὶ ἡ Ψευδοένωση ἀπεδείχθησαν περίτρανα «ψευδῆς ἵππος εἰς σωτηρίαν»⁸.

Ἡ περίοδος τῶν Ὀθωμανῶν

Ἡ περίοδος τῶν Ὀθωμανῶν ὑπῆρξε γιά τήν Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία μιά ἀπό τίς πιό δοξασμένες περιόδους τῆς ἱστορίας της. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο ἔγινε Ἐθναρχία. Ἀνέλαβε τήν προστασία καὶ τή φροντίδα ὅλων τῶν ὀρθοδόξων τῆς Μ. Ἀσίας καὶ τῆς Εὐρώπης, πού τούς τρεῖς προηγούμενους αἰῶνες ἦταν ἀποκομμένοι ἀπό αὐτό καὶ ζοῦσαν στήν ἀνασφάλεια καὶ τούς διωγμούς, ἀφ' ἑνός τῶν βαρβάρων Σταυροφόρων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῶν Μογγόλων τοῦ Ταμερλάνου, καθὼς καὶ ἀπό τά προβλήματα πού δημιουργοῦσαν οἱ ἐσωτερικὲς συγκρούσεις τῶν Τουρκικῶν φυλῶν.

Ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἔγινε ὁ Ἐθναρχὴς τῶν Ρωμαίων (Βυζαντινῶν) καὶ κάτω ἀπό τόν Ὀθωμανό διετήρησε τήν ἐνότητα τοῦ Ἐθνους καὶ τήν ἴδια γεωγραφικὴ ἔκταση περίπου πού εἶχε τό Κράτος ἐπὶ τῆς ἐποχῆς τοῦ Μεγάλου Ἰουστινιανοῦ. Ἐτσι μποροῦσε κανεὶς νά ταξιδεῖ ἀπό τή Νιγηρία μέχρι τόν Εὐξείνιο Πόντο, γνωρίζοντας μόνον ρωμαίικα (ἐλληνικά). Οἱ Ὀρθόδοξοι πρόκοψαν, ἔγιναν πλούσιοι, ἀπέκτησαν γνώσεις. Ἡ ἀνοδος τῆς ἀστικῆς τάξης τοῦ δόθηκε ἔτοιμους στήν πρωτοπορία τῆς ἱστορίας. Τά περικαλλῆ ἀρχοντικά τῆς Μ. Ἀσίας δείχνουν τοῦ λόγου τό ἀληθές.

Παράλληλα ἔγινε ἡ αὐτοκάρθωση στήν Ἐκκλησία ἀπό ὅλες τίς Λατινικὲς ἐπιδράσεις καὶ τούς Δυτικὸς ἐπηρεασμούς, ἐμφανεῖς καὶ ἀφανεῖς. Οἱ λυσσώδεις ἐπιθέσεις τῆς αἰρετικῆς Δύσης ὅμως δέν σταμάτησαν οὔτε μετὰ τήν ὑποταγὴ τῆς ρωμηοσύνης. Σέ πάρα πολλές πε-

5. Ὁ Πάπας γιά τούς «Βυζαντινοὺς» ταυτιζόταν μέ τόν Ἀντίχριστο. Καὶ αὐτό ὄχι μόνον γιατί προσπαθοῦσε νά ἀντικαταστήσῃ τό Χριστό στή Γῆ, ἀλλά καὶ γιατί τό ὄνομα Λατεῖνος (= Ρωμαῖος Πάπας), ὅπως τό ἔγραφαν οἱ Βυζαντινοί, ἐκφράζει τόν ἐπάρατο ἀριθμὸ 666, ἂν τὰ γράμματα ἀντικατασταθοῦν μέ ἀριθμούς καὶ ἀθροισθοῦν.

6. Ἦσ. 1, 15 καὶ 21.

7. Στῆβεν Ράνσιμαν, Ἡ Ἑβδομήκοντα Ἐξαυτουσίας τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μτφρ. Νικολ. Κ. Παπαροῦδου, Ἀθήνα 1979, σ. 182.

8. Ψαλμ. 32, 17.

ριπτώσεις οί παπικές σκευωρίες, συχνά σέ συνεργασία μέ τούς γενίτσαρους ἔχυναν ἄφθονο δηλητήριο στόν αἰχμάλωτο Ὁρθόδοξο λαό. Ὅμως ἡ Ὁρθοδοξία μέσα σέ αὐτούς τούς πειρασμούς θριάμβευε, ἄστραφτε, θαυματουργοῦσε. Κατά τήν ἐποχή αὐτή ἔγιναν Ὁρθόδοξες Σύνοδοι, πού τόσο θεόπνευστα διατύπωσαν τά δόγματα ὥστε νά θεωροῦνται ἐφάμιλλες τῶν Οἰκουμενικῶν. Παράλληλα ὁ ἥρωισμός τῶν νεομαρτύρων, πού ὁμολογοῦσαν τόν Χριστό μέ θάρρος καί παρηρησία λάμπρυνε τήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία μέ νέους μεγάλους ἀγίους, πού δόξασαν τήν Πίστη. Τά θαύματα μάλιστα, πού συνήθως ἀκολουθοῦσαν τό μαρτύριο παρέσυραν στήν Ὁρθοδοξία ὄχι μόνον τούς μικρόψυχους ὁμογενεῖς, ἀλλά καί τούς ἐτερόθρησκους.

Μεγάλοι Πατριάρχες καί πιστός λαός μαζί ἀγωνίσθηκαν καί ξαναπῆραν ἀπό τούς Λατίνους τά ἱερά Προσκυνήματα στούς Ἁγίους Τόπους. Τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπέκτησε νέα αἴγλη. Τότε δημιουργήθηκε καί ἡ θαυμάσια βιβλιοθήκη του. Τό ἴδιο καί τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας. Δέν ὑπῆρχε καμμία ἀμφιβολία ὅτι ἡ Ὄθωμανική Αὐτοκρατορία θά γίνονταν ἀργά ἢ σύντομα ρωμαίικη. Αὐτό ἀνησύχησε ιδιαίτερα τή Δύση καί μάλιστα τόν Ποντίφηκα τῆς Ρώμης, πού θεωροῦσε πάντα τήν Ὁρθοδοξία ἀμφισβήτηση τῆς δικῆς του ἐξουσίας. Ἔτσι, μέ Ἱησουίτες, πού δροῦσαν ὡς διπλωματικοί ἀντιπρόσωποι τῶν Εὐρωπαϊκῶν Κρατῶν, ἐδίωξαν τήν Ὁρθοδοξία καί τήν τραυμάτισαν τόσο, ὅσο δέν τήν ταλαιπώρησε ὁ Τοῦρκος ἀπό μόνος του. Νά ἔνα παράδειγμα:

Τό 1627 ὁ Πατριάρχης Κύριλλος Λούκαρις πιέζεται ἀπό τούς παπικούς νά ἀποδεχθῆ τήν Σύνοδο τῆς Φλωρεντίας. Τόν πιέζουν μέ ὄλους τούς τρόπους ἀπό Ἀνατολή καί Δύση. Μέ συνεχεῖς ἐπισκέψεις καρδιναλίων, πρέσβειων, ἀντιπροσώπων κ.λ.π. προσπαθοῦν νά τόν κάμψουν. Αὐτός ἀντιδρᾷ καί ὀργανώνει τό τελειότερο Τυπογραφεῖο τῆς Ἐποχῆς του γιά τή διά-

δοση τοῦ ἀληθινοῦ χριστιανικοῦ βιβλίου, πού μέχρι τότε μονοπωλοῦσαν στήν Ἀνατολή οἱ Ἱησουίτες. Τί κάνουν οἱ Παπικοί ὅταν διαπίστωσαν ὅτι ἀποτυγχάνουν; Κατασκευάζουν μιά πλαστή Ἐπιστολή μέ ἀντορθόδοξες (Προτεσταντικές) ἀπόψεις, δῆθεν γραμμένη ἀπό τόν Λούκαρι. Τόν δυσφημοῦν ὡς προτεστάντη. Ὁ Πατριάρχης δέν ἀντιδρᾷ δυναμικά. Μέ δειλία ἀρνεῖται τήν πατρότητα τῆς ἐπιστολῆς, χωρίς καί νά τό διαλαλεῖ ἐπίσημα φοβούμενος μήπως «χολωθοῦν» οἱ Προτεστάντες, στήν συμμαχία τῶν ὁποίων ἤλιπε. Οἱ παπικοί ἐξαγριώνονται καί τόν Ἰανουάριο τοῦ 1628 ξεσηκώνουν 150 Γενιτσάρους, πού καταστρέφουν παντελῶς τό Τυπογραφεῖο τοῦ Λουκάρεως. Δέν ἀποφεύγει τέλος καί ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης τόν μαρτυρικό θάνατο⁹.

Παρά τόν πόλεμο, ἡ σταθερότητα στήν πίστη ἔδινε συνεχῶς τούς γλυκεῖς καρπούς της. Ἐνας Σουλτάνος, ὁ Μαχμούτ ὁ Β΄ (1808-1839) γίνεται κρυπτοχριστιανός. Ἐκδίδει περίπου δύο χιλιάδες (!) φιρμάνια γιά ἀνέγερση νέων ναῶν. Ἀπαλλάσσει τό Πατριαρχεῖο Ἱεροσολύμων ἀπό τά μεγάλα χρέη πού εἶχε στούς Ἑβραίους¹⁰, δέχεται τέλος ἀπό τόν Θεό τήν μεγάλη τιμή νά γίνει καί μάρτυρας τοῦ Χριστοῦ ἀπό τά φονικά μαχαίρια τῶν γενιτσάρων. Τά θαύματα τῆς πίστες συνεχίζονται καί τό ὄραμα «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι» κοντεῦει νά πραγματοποιηθῆ. Ὅμως μιά νέα μεγαλύτερη Ἀλωση ἀπειλεῖ τό ρωμαίικο. Αὐτή τή φορά ἡ Κερκόπορτα εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός.

Ἡ περίοδος τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τί εἶναι ὁ Οἰκουμενισμός; Οἰκουμενισμός εἶναι ἡ ἀπό τῶν ἀρχῶν τοῦ 20οῦ αἰῶνος ἐμφανισθεῖσα προσπάθεια διά τῆς παραμερίσεως τῶν δογματικῶν διαφορῶν καί διά μέσου ὀργανωμένων σχέσεων καί ἐπαφῶν τῶν διαφόρων Ἐκκλησιῶν, ὁμολογιῶν καί ὁμάδων, προσπάθεια ἐνώσεως αὐτῶν¹¹ σέ μιά Ἐκκλησία.

9. Νικολάου Τζιράκη, Ἡ Περί Μετουσιώσεως Εὐχαριστιακή Ἔρις, Συμβολή εἰς τήν Ὁρθόδοξον περί μεταβολῆς διδασκαλίαν τοῦ ΙΖ' Αἰῶνος, διατριβή ἐπί διδασκαρίᾳ, Ἀθῆναι 1977, σ. 65 ἐπ.

10. Γέροντος Παΐσιου Ἁγιορείτου, ὁ Γέρων Χατζη-Γεώργης ὁ Ἀθωνίτης 1809-1886, 6η ἔκδοσις, Σουρωτή Θεσσαλονίκης, ἔκδοσις Ἱ. Ἡσυχαστηρίου Εὐαγγ. Ἰωάννης Θεολόγος, 2001, σ. 17.

11. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθῆναι 1967, σ. 144

Πρώτη φάση του οικουμενισμού

Τό πρώτο Οικουμενιστικό κείμενο πού ἐξέρχεται ἀπό τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως εἶναι ἡ Πατριαρχική καί Συνοδική Ἐγκύκλιος τοῦ Γερμανοῦ Γ' πού ἐξεδόθη καί ἐδημοσιεύθη κατά τά ἔτη 1902-1904¹². Γιά πρώτη φορά ὁ Ὁρθόδοξος λαός πληροφορεῖται τόσο ἐπίσημα καί προκλητικά ὅτι δέν εἶναι στήν Ὁρθόδοξη Ἐκκλησία ἡ πλήρης Ἀλήθεια, ἀλλά ὑπάρχουν καί ἄλλα κλαδιά¹³ τοῦ δένδρου τῆς Χριστιανοσύνης, οἱ Λατίνοι καί οἱ Προτεστάντες, πού ἔχουν μέρος τῆς ἀληθείας. Προτείνεται ἔτσι ἡ σύσφιξη τῶν σχέσεων μαζί τους.

Ἀπό τό 1904, πού ἡ Ἐγκύκλιος αὐτή ἐξεδόθη ἀπό τό Πατριαρχικό Τυπογραφεῖο, καί ἔγινε γενικά γνωστή μέχρι σήμερα, πέρασε ἕνας αἰώνας. Ἐνας αἰώνας, πού οἱ Ὁρθόδοξοι τόν πλήρωσαν μέ ἀνυπολόγιστες καταστροφές, θανάτους, προσφυγιές, βάσανα καί πληθυσμιακή συρρίκνωση. Ὅμως ἡ τιμωρία δέν ἦλθε ἀμέσως. Ὁ Πανάγαθος Θεός μακροθύμησε γιά νά δώσει χρόνο μετανοίας, πλὴν ὅμως τό ἕνα Οἰκουμενιστικό διάβημα ἀκολούθησε ἄλλο καί ἄλλο, τό καθένα καταστροφικότερο ἀπό τό προηγούμενο.

Τό 1908 ἀνακηρύσσεται στήν Τουρκία τό Σύνταγμα τοῦ νεοτουρκικοῦ Κομιτάτου, τό ὁποῖο ἀπέβλεπε, ὅπως ἀπεδείχθη στή συνέχεια, στόν περιορισμό τῶν προνομίων τοῦ Πατριαρχείου καί τελικά στήν ἀποδυνάμωσή του. Ὅπως καί σήμερα, πού ὁ Οἰκουμενικός Πατριάρχης ἐναποθέτει τίς ἐλπίδες τῆς σωτηρίας τοῦ Πατριαρχείου στήν ἐνταξη τῆς Τουρκίας στήν Εὐρωπαϊκή Ἐνωση– μή διδασκόμενος ἀπό τήν ἱστορία ὅτι συχνά ὑπάρχει ἕτερογονία σκοπῶν καί ἀποτελεσμάτων– ἔτσι καί τότε: «Ἡ Κωνσταντινούπολις, ἰδίᾳ, ἐδονεῖτο ἀπ' ἄκρου εἰς ἄκρον ἀπό φρενίτιδα ἐνθουσιασμοῦ, ὀγκώ-

δη δέ συλλαλητήρια τοῦ Λαοῦ, πάσης φυλῆς καί θρησκείματος ἐλάμβανον χώραν περί ἰσοπολιτείας καί ἀδελφοσύνης¹⁴. Καί ἔδλεπέ τις εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Βασιλευούσης νά παρελεύθουν κατά πυκνάς μάζας οἱ πολῖται πάσης φυλῆς καί θρησκείματος, Τοῦρκοι, Ἕλληνες, Ἀρμένιοι, Ἑβραῖοι, περιπτυσσόμενοι ἀλλήλους καί ἐκδηλοῦντες αἰσθήματα ἀδελφοσύνης». Πόσο ὅμως οἰκτρὰ ἀπογοητεύθηκαν! Γρήγορα τά πράγματα ἄλλαξαν. Καί σάν νά μὴν ἔφθαναν αὐτὰ προκύπτουν νέα ἐσωτερικά προβλήματα, ὅπως μέ τήν Βουλγαρική Ἐκκλησία, γιά τά ὁποῖα ἡ Τουρκία πιέζει ἀσφυκτικά τό Πατριαρχεῖο. Ἀπό τό 1913 ἀρχίζει δειλά δειλά ὁ διωγμός τῶν ὀρθοδόξων χριστιανῶν τῆς Τουρκίας καί οἱ πρῶτοι ἐκποτισμοί. Ὅμως οἱ Πατριάρχες, ἀντί νά καταφύγουν στόν Θεό ἐν μετανοίᾳ, καταφεύγουν στήν ἐπάρατη Δύση καί ζητοῦν ἐκεῖ στηρίγματα.

Δεύτερη φάση του οικουμενισμού

Τό 1918 ὁ Προύσης Δωρόθεος ἀναγκάζει τόν Πατριάρχη Γερμανό νά παραιτηθῆ καί ἀναλαμβάνει Τοποτηρητής τοῦ Θρόνου. Συνεργάζεται μέ τόν διαδόχτο Ἀρχιεπίσκοπο Ἀθηνῶν Μελέτιο Μεταξάκη, τόν μιμεῖται σέ οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα καί πολλάκις τόν ξεπερνᾷ. Ἐνας «ψευδοεπίσκοπος» τῆς Ἀμερικανικῆς Ἐπισκοπιανῆς Ἐκκλησίας ὁ Ἰάκωβος Δάρλιγκτον γίνεται δεκτός ἀπό τόν Μελέτιο Μεταξάκη στήν Ἀθήνα καί τοῦ παραχωροῦνται τιμές πέραν τῶν συνηθισμένων σέ ἕτεροδόξους. Ὁ τοποτηρητής τοῦ πατριαρχικοῦ Θρόνου Δωρόθεος ξεπερνᾷ καί τόν Μεταξάκη. Ὅταν ὁ ἴδιος αὐτός ὁ Ἐπισκοπιανός ψευδοεπίσκοπος ἐπισκέπτεται τό Φανάρι, ὁ Πατριαρχεῦν Δωρόθεος τόν ἐνδύει μέ Μανδύα, τοῦ προσφέρει Ἀρχιερατική ράβδο καί τοῦ παραχωρεῖ τήν διανομή τοῦ ἀντιδώρου στό Πατριαρχικό Ναό¹⁵, μπροστά στό ἐμβρόντητο

12. Ἐντ. Παπαδόπουλου, Κείμενα Διορθοδόξων καί Διαχριστιανικῶν Σχέσεων, Θεσσαλονίκη 1984, σ. 9

13. «... περὶ τῶν ἐν τῷ παρόντι καί ἐν τῷ μέλλοντι σχέσεων ἡμῶν μετὰ τῶν δύο μεγάλων τοῦ χριστιανισμοῦ ἀναδενδράδων, τῆς δυτικῆς δηλονοῦν καί τῆς τῶν διαμαρτυρομένων Ἐκκλησίας» ὁ.π. σ. 12

14. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 55.

15. Δημ. Μαυρόπουλου, Πατριαρχικά Σελίδες, Τό Οἰκουμενικόν Πατριαρχεῖον ἀπό 1878-1949, Ἐν Ἀθήναις 1960, σ. 122

ἐκκλησίασμα πού διερωτᾶτο δικαιολογημένα πότε ἔγινε ἡ Ἐνωση μέ τήν Ἐπισκοπιανή «Ἐκκλησία». Ἄλλά τά Οἰκουμενιστικά ἀνοίγματα δέν σταματοῦν ἐδῶ. Ὁ ἴδιος Πατριαρχεύων Δωρόθεος μέ τό ἀπό Ἰανουαρίου 1920 Διάγγελμά του «Πρός τάς ἀπανταχοῦ Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ» παρουσιάζει τόν Καταστατικό Χάρτη τοῦ Οἰκουμενισμοῦ, τό πῶς προδοτικό κείμενο πού συνέταξε ποτέ γραφίδα ὀρθοδόξου (;) Πατριάρχου. Τά μέτρα πού προτείνει γιά τήν προσέγγιση τῆς Ὁρθόδοξης Ἐκκλησίας μέ τούς Αἰρετικούς δημιουργοῦν ἀνατριχίλα. Προτείνονται μεταξύ ἄλλων : Κοινός ἑορτασμός τῶν Χριστουγέννων καί Πάσχα, ἐνιαῖο ἡμερολόγιο, ἀνταλλαγή ἀδελφικῶν γραμμάτων, οἰκειότης μέ τούς αἰρετικούς, ἀνταλλαγή θεολόγων, παγκριστιανικά συνέδρια μέ ἑτεροθρήσκους, «ἀπαθής» ἐξέταση τῶν δογματικῶν διαφορῶν μέ ἀναφορά στήν ἱστορία καί ὄχι στούς ἰ. Κανόνες, ἀμοιβαία παραχώρηση ναῶν, προώθηση μεικτῶν γάμων κ.λ.π.

Ὁ Δωρόθεος δέν γίνεται τελικά Πατριάρχης ἀλλά πεθαίνει μετά ἀπό ἕνα χρόνο ἄδοξα. Δυστυχῶς τό Πατριαρχεῖο ἀπό τήν Σκύλλα πέφτει στήν Χάρυβδη. Ἀπό τό Δωρόθεο Πρῶτος τήν 25.11.1921 πέφτει στό ὄργανο τοῦ Βενιζέλου, τόν Μελέτιο Μεταξάκη. Μέ πολλές ἀντικανονικές παρανομίες ὁ Μελέτιος Μεταξάκης γίνεται Πατριάρχης. Ὁ μητροπολίτης Τραπεζοῦντος πηγαίνει ἐπειγόντως στό Λονδίνο, σταλμένος ἀπό τούς ἀντιτιθέμενους στόν Μεταξάκη γιά νά νά ζητήσῃ βοήθεια ἀπό τήν ...Ἀγγλικανική Ἐκκλησία. Οἱ ἑτερόδοξοι γίνονται διαιτητές μεταξύ τῶν ὀρθοδόξων καί δέν χάνουν τήν εὐκαιρία. Διά στόματος τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Κανταουρίας ἀναγνωρίζουν ὡς κανονικό Πατριάρχη τόν Μεταξάκη γιατί ...δέχεται τίς Ἀγγλικανικές χειροτονίες¹⁶. Ἀλισθερίσι στήν Πίστη μας. Πλήρης κατάπτωση! Ἡ μοναδικότητα τῆς ἀγίας Ὁρθοδοξίας, ἡ παραδοθεῖσα ἀπό τόν Χριστό διαυγέστατη ἀλήθεια, εἶχε προδοθῆ καί πάλι. Ἡ συνέχεια εἶναι γνωστή ἀπό... τό παρελθόν. Στέλνει ὁ Θεός τόν Τοῦρκο γιά νά... μᾶς σώσει.

Στίς 22 Αὐγούστου 1922 καταρρέει τό Μικρασιατικό Μέτωπο καί ἀρχίζει ἡ Μικρασιατική Καταστροφή. Τήν μεγαλύτερη Καταστροφή ὑπέστη ἡ Σμύρνη. Ἡ Σμύρνη πού καυχόταν γιά τό Εὐρωπαϊκό της Πρόσωπο, τίς Οἰκουμενιστικές τῆς ιδέες, πού ἐκφραζόταν στήν προσπάθεια τοῦ ποιμενάρχου τῆς νά παρακάμψῃ τά δόγματα καί νά ἐνωθῆ μέ τούς Παπικούς καί τούς Προτεστάντες. Ἡ Σμύρνη πού διέθετε δραστήριες Μασονικές Στοές. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι ἑραστές τῆς ἔμειναν ἀπαθεῖς στό δράμα τῆς, ἐνῶ μπορούσαν μέ μιά μικρή κίνηση πρὸς τούς Τούρκους νά τό ἀποτρέψουν. Τήν ἄφησαν νά πιεῖ ὄλο τό πικρό ποτήρι μόνη τῆς. Νά πῶς περιγράφει τά γεγονότα ἕνας αὐτόπτης μάρτυρας ὁ George Horton, ὁ Πρόξενος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν στήν Σμύρνη τίς μέρες ἐκεῖνες τῆς Καταστροφῆς: «Τελευταία θέα τῆς δύσμοιρης πόλεως τήν χαρραγή ἐκεῖνη ἦταν τεράστια σύννεφα πού ὄλοένα μεγάλωναν καί κατέβαιναν πρὸς τόν λιμένα, μιά στενή λωρίδα παραλίας κατελημμένη ἀπό μιά μεγάλη μάζα ἀνθρώπων— ἕνα μεγάλο πλῆθος πού ὄλοένα μεγάλωνε, ἔχοντας πίσω του τή φωτιά καί μπροστά του τή θάλασσα...». Καί συνεχίζει «Πραγματικά στήν Σμύρνη, τίποτε δέν ἔλειπε σχετικά μέ τήν θηριωδία, τήν ἀκολασία, τή σκληρότητα καί ὅλη τή μανία τοῦ ἀνθρωπίνου πάθους, τό ὁποῖο ἐξ αἰτίας τῆς ὀλοκληρωτικῆς ἀναπτύξεώς του κατεδάζει τό ἀνθρώπινο γένος στό ἐπίπεδο τοῦ κτηνίου. Γιατί καθ' ὅλη τή διάρκεια τοῦ διαβολικοῦ αὐτοῦ δράματος, οἱ Τοῦρκοι λήστευαν καί βίαζαν. Ἀκόμα καί ὁ βιασμός μπορεῖ νά κατανοηθεῖ σάν ἕνα ὀρμέμφυτο τῆς φύσεως... ἀλλά ὁ ἐπανειλημμένος βιασμός γυναικῶν καί κοριτσιῶν δέν μπορεῖ νά ἀποδοθεῖ οὔτε σέ θρησκευτική μανία, οὔτε σέ κτηνώδη πάθη. Ἐνα ἀπό τά δυνατώτερα συναισθήματα, πού πῆρα μαζί μου ἀπ' τή Σμύρνη ἦταν τό συναίσθημα τῆς ντροπῆς, διότι ἀνήκα στό ἀνθρώπινο γένος».

«Παρακαλῶ ἐκεῖνους πού διαβάζουν αὐτά τά γεγονότα σέ αὐτό τό βιβλίο νά μὴν ἀποθαρρυνθοῦν ἀπό τίς συμφορές αὐτές, ἀλλά νά πι-

16. ὁ.π. σ. 177.

στέψουν ότι οι τιμωρίες αυτές δεν είναι για την καταστροφή, αλλά για την παιδαγωγία του γένους μας. "Όταν ο Θεός δεν αφήνει για πολύ χρόνο τους άμαρτάνοντας ατιμώρητους, αλλά ρίχνει έναντιόν τους άμεση τιμωρία, τότε δείχνει τή μεγάλη καλωσύνη Του. "Ο Κύριος δεν συμπεριφέρεται σέ μᾶς ὅπως στ' ἄλλα ἔθνη, τά ὁποῖα περιμένει μέ ὑπομονή νά συμπληρώσουν τό μέτρο τῆς ἀδικίας τους καί τότε νά τά τιμωρήσει μέ ὀλοκληρωτική ἐξαφάνιση. Σέ μᾶς δέν κάνει τό ἴδιο. Δέν περιμένει οἱ ἁμαρτίες μας νά φθάσουν στό ἀπροχώρητο καί μετά νά μᾶς τιμωρήσει. Μέ αὐτόν τόν τρόπο ποτέ δέν μᾶς ἐγκαταλείπει ὀριστικά. Τιμωρώντας μας μέ συμφορές δέν ἐγκαταλείπει τόν λαό Του. "Ας εἶναι αὐτά ἀρκετὰ γιά ὑπενθύμιση αὐτῆς τῆς ἀλήθειας.»¹⁷ (Τά ἐντυπωσιακά αὐτά λόγια πού ἐξηγοῦν τό δράμα τοῦ Ἰσραήλ ἐφαρμόζονται πλήρως καί στούς Ὁρθοδόξους).

«Οἱ Τοῦρκοι ἐχόρταιναν ἐλεύθερα τά ἀκόλαστα φυλετικά καί θρησκευτικά τους ἔνστικτα γιά σφαγή, βιασμούς καί λεηλασίες σέ ἀπόσταση βολῆς λίθου ἀπ'τά συμμαχικά καί Ἀμερικανικά πολεμικά, γιατί εἶχαν ἐνημερωθῆ συστηματικά ...ὅτι αὐτά δέν θά ἐπενέβαιναν... Μιά ἐντελῶς ἀβλαβῆς ὀδίδα πού θά ριχνόταν πάνω ἀπ' τήν Τουρκική συνοικία θά εἶχε ξαναφέρει τούς Τοῦρκους στά λογικά τους»¹⁸. "Ὁμως αὐτό δέν ἔγινε. Ὁ ἐπισκοπικανός ψευδοἐπίσκοπος πού ἔδινε πρῖν λίγο καιρό ἀντίδωρο στούς Ὁρθοδόξους τῆς Πόλης, ἦταν ὁ προπομπός τοῦ «δώρου» πού θά ἔδιναν οἱ Ἀμερικανοί συμπατριῶτες του στούς Τοῦρκους.

Νά λοιπόν ἡ πνευματική ἐξήγηση τῆς Μικρασιατικῆς Καταστροφῆς.

Ἄπορεῖ κανεῖς πῶς οἱ πνευματικές δυνάμεις τοῦ Πατριαρχείου τήν ἐποχὴ ἐκείνη ἦταν τόσο ἀποκοιμισμένες, ὥστε ὄχι μόνον δέν συνέλαβαν τήν πνευματική σημασία τῆς καταστροφῆς, ἀλλά οὔτε καί στήν συνέχεια ἐπεστράτευσαν τά ἰσχυρά πνευματικά ὄπλα πού διαθέτει ἡ Ὁρθοδοξία γιά τούς χαλεπούς και-

ρούς καί συνέχισαν τήν ἀποτυχημένη πορεία. Ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Πατριάρχου Γρηγορίου τοῦ Ζ', τό 1924, ἐφαρμόσθηκε στήν Ἑλλάδα τό Νέο Ἡμερολόγιο. Ὁ Πατριάρχης μέ πλήρη γνώση ὅτι ἡ ἡμερολογιακή μεταβολή ἀποτελοῦσε παράβαση τῶν Κανόνων (ὅπως ὁ ἴδιος ὁμολόγησε κατά τήν συνεδρίαση τῆς Πατριαρχικῆς Ἱ. Συνόδου κατά τήν ὁποία ὁ πιστός τηρητής τῶν ἱ. Κανόνων Μητροπολίτης Νεοκαισαρείας Ἀμβρόσιος ἐπί ὥραν ἀνέλυε τίς ἀπόψεις του γιά τήν ἀντικανονικότητα τῆς καινοτομίας), ὑποχωρεῖ στίς πιέσεις τῆς ἑλληνικῆς Κυβέρνησης καί δέχεται τήν παρανομία. Σέ λίγες μέρες πεθαίνει κληροδοτώντας μαζί μέ τήν μεγάλη παράβαση, πού ταλαιπωρεῖ ἀκόμη τήν Ἑλλαδική Ἐκκλησία καί ἓνα ἄλλο τεράστιο θέμα, πού πολύ ἔκτοτε ἀπασχόλησε τόν Οἰκουμενικό θρόνο: Τήν ἴδρυση τοῦ λεγόμενου Τουρκορθόδοξου Πατριαρχείου τοῦ παπά Ἐφθῆμ Καραχισαρίδη (μετέπειτα αὐτοαποκληθέντος Ἐρενορόλ).

Στό σημεῖο αὐτό γιά νά ἀξιολογήσουμε σωστά τό μέγεθος τῆς καταστροφῆς πρέπει νά γνωρίζουμε καί τά ἑξῆς: Τό μεγαλύτερο κακό γιά τήν Ρωμηοσύνη δέν ἦταν μόνον ὅτι μεγάλα πλήθη Ὁρθοδόξων σφαγιάσθηκαν ἢ φυγαδεύτηκαν στήν Ἑλλάδα ἢ ἀλλαξοπίστησαν παραμένοντα στήν Τουρκία. Δέν ἦταν οὔτε ἡ ματαίωση τοῦ ὄνειρου ὅτι «πάλι μέ χρόνια μέ καιρούς πάλι δικά μας θᾶναι». Μέ τήν δημιουργία τῆς Τουρκικῆς Δημοκρατίας τοῦ Κεμάλ Ἀτατούρκ καταργήθηκε ὁ Ἐθναρχικός ρόλος τοῦ Πατριαρχείου καί διά νόμου ἔπαψε νά ὑπάρχει ἡ Ὁμογένεια, ὡς ξεχωριστό Ἔθνος. Τότε πραγματικά ἔσθθη τό Βυζάντιο. Ἔτσι στήν Τουρκία ἔκτοτε μόνον Τοῦρκο πολίτες ἀναγνωρίζονται. Χαλάλι στόν Οἰκουμενισμό, πού κατάφερε αὐτό πού δέν κατάφεραν πέντε αἰῶνες Ὁθωμανικῆς καταπίεσης!...

Τρίτη φάση τοῦ οἰκουμενισμοῦ

Τό 1948 ἐκλέγεται Οἰκουμενικός Πατριάρχης ὁ ἀπό Ἀμερικῆς Ἀθηναγόρας. Αὐτός ἐνεκαινίασε τήν τρίτη φάση τοῦ Οἰκουμενισμοῦ,

17. Τό κείμενο αὐτό ἀποτελεῖ μετάφραση τμήματος τοῦ διβλίου τῆς Π. Διαθήκης Β'. Μακκ. 6,12-17.

18. George Horton, Ἡ κατάρα τῆς Ἀσίας, μεταφρ. Γεωργίου Τσελίκα, Ἀθήνα (χωρίς χρονολογία) σ. 104.

τίς εθνικές συμφορές του οποίου δοκίμασε σκληρά ή Όμογένεια της Πόλης και τό ίδιο τό Οικουμενικό Πατριαρχείο. Μέχρι τόν Άθηναγόρα δέν έλλειψαν βέβαια οί παραβάσεις τών Κανόνων. Αυτό έδειχνε ότι δέν είχε γίνει καμμία σωστή πνευματική αυτοκριτική. Ό Πατριάρχης Άθηναγόρας ύπηρξε ό αρχιτέκτονας του Οικουμενισμού τών ήμερών μας και κατάφερε μέ τίς ενέργειές του από τήν μιά νά φέρει τόν Πάπα στό Φανάρι και από τήν άλλη νά διώξει όλους τούς Όρθοδόξους από τήν Πόλη και μάλιστα σέ χρόνο ρεκόρ, μέσα σέ 10 χρόνια.

Τό φωτοστέφανο του μεγάλου Πατριάρχη, πού του προσέφεραν οί έχθροί της Όρθοδοξίας, δέν έπαληθεύεται από τά γεγονότα. Τά οικουμενιστικά του ανοίγματα ήταν προσεκτικά, αλλά άνυποχώρητα. Γνώριζε ότι δέν μπορεί «διά μιάς» νά κάνει τήν Ένωση μέ τούς Παπικούς, παρ'όλο πού ένδόμυχα δέν φαινόταν νά τό αποκρούει. Μεθοδεύει τήν άποστασία. Πρώτα μέ μιά Έγκύκλιο του 1952 εκθέτει τήν ανάγκη του Οικουμενισμού και στήν συνέχεια ύποδεικνύει τούς τρόπους της συνεργασίας: Άπό κοινού συμμετοχή τών Όρθοδόξων μέ τούς έτεροδόξους στή μελέτη τών θεμάτων του Παγκοσμίου Συμβουλίου Έκκλησιών, συμμετοχή τών έτεροδόξων σέ λατρευτικές συνάξεις τών Όρθοδόξων κ.λ.π. Τό σχέδιο έξελίσσεται ραγδαία και οί οικουμενιστικές ανταλλαγές στό Πατριαρχείο πυκνώνουν. Όμως ό λεγόμενος μεγάλος αυτός Πατριάρχης δέν αντιλαμβάνεται τόν τρομερό κίνδυνο πού συγκεντρώνεται μέρα μέ τήν μέρα πάνω από τό ποίμνιο πού του εμπιστεύθηκε ό Θεός. Άφιοτισμένος από τό όραμα του Οικουμενισμού δέν πληροφορείται τό φοβερό άνοσιούργημα πού προετοιμάζει όλόκληρο τό Τουρκικό Κράτος εις βάρος τών όρθοδόξων χριστιανών της Πόλης, τά Σεπτεμβριανά του 1955. Και ένω οί άγιοι Πατριάρχες τήν εποχή της Τουρκοκρατίας είχαν πληροφοριοδότες και μέσα στά Άνάκτορα του Σουλτάνου, προκειμένου νά προστατεύουν τό ποίμνιο, ό Πατριάρχης Άθηναγό-

ρας είχε έναποθέσει τίς έλπίδες του στό Βατικανό και κοιμόταν άμέριμνος, ένω όλόκληρο τό Τουρκικό Έθνος όργανωνόταν άπερίσπαστο, μέχρις ότου έγινε τό μεγάλο κακό: 20 δολοφονίες, 600 τραυματισμοί, 200 βιασμοί γυναικών, 4.348 καταστήματα καταστραφέντα όλοσχερώς, 3.000 σπίτια έρειπωμένα, 38 εκκλησίες πυρπολημένες, 25 εκκλησίες κατεστραμμένες, 2 όστεοφυλάκια συλημένα, 2 νεκροταφεία κατασκαμμένα κ.λ.π.¹⁹ Όλόκληρο Έθνος κινητοποιήθηκε κάτω κυριολεκτικά από τήν μύτη του Πατριάρχου και αυτός δέν άντελήφθη τίποτα γιατί ήταν άφοσιωμένος στό Οικουμενιστικό του Όραμα. Και ένω πριν 6 μόλις χρόνια ό Άθηναγόρας έγκωμιάζε τό Ίσλάμ δηλώνοντας επίσημα ότι «τριακόσια εκατομμύρια ανθρώπων έξέλεξαν τόν Μουσουλμανισμό, ίνα δι' άλλης όδοϋ εύρουν τόν θεόν» άγνοούσε τήν δεδομένη στιγμή τί ό θεός του Ίσλάμ και οί χοτζάδες του δίδασκαν σάν εύάρεστη στό θεό θυσία. Τήν καταστροφή δηλαδή του όρθοδόξου ποιμνίου του.

Και έπεται συνέχεια. Ό Πατριάρχης Άθηναγόρας, άν και όμολογούσε σέ όμογενή δημοσιογράφο τήν έπομένη της καταστροφής, μετά τό πέρας της επίσκεψης του Άμερικανού Πρέσβυ, ότι οί «φίλοι μας μäs πρόδωσαν» συνέχισε τήν φιλοπαπική πολιτική του μέ πιο άπροκάλυπτο τρόπο. Συναντάται μέ τόν Πάπα και ανταλλάσσει άδελφικούς άσπασμούς. Επιταχύνει τήν ένωση κατά τίς ύποδείξεις τών Παπικών, μέχρις ότου έρχεται νέα καταστροφή. Άπέλαση και τών τελευταίων δεκάδων Έλλήνων από τήν Πόλη. Άλλά ό παραλογισμός συνεχίζεται ... Τό Πατριαρχείο επιμένει όχι οικουμενικά αλλά Οικουμενιστικά και οί απέλασεις τών όμογενών μαίνονται· δέν παύουν ούτε μιά μέρα από τό 1964 μέχρι τό 1994²⁰. Οί περισσότερες κατάσχονται και οί άνθρωποι ταιλωρημένοι καταφεύγουν στήν Ελλάδα, ξεκινώντας από τό μηδέν. Ό Οικουμενισμός συνεχίζει παρά ταϋτα τήν τρελλή πορεία του προς τό πουθενά.

Ένας αιώνας Οικουμενισμού ήταν άρκε-

19. Έταιρεία Προστασίας Έθνικής Κληρονομιάς, Μικρά Άσία , ό υπό Τουρκικήν Κατοχήν Έιρός χώρος τών Έλλήνων, επιμέλεια Δημήτριος Καλούμενος, εκδόσεις Πελασγός, Άθήνα 1996, σ. 100

20. Έταιρεία Προστασίας Έθνικής Κληρονομιάς, ένθ' άν. σ. 103.

τός για να άδειάσει τήν Μικρά Άσία καί τήν Κωνσταντινούπολη από όλους τούς Όρθοδόξους. Καί διερωτάται κάθε καλοπροαίρετος χριστιανός μέχρι πότε οί Πατριάρχες θά προσκυνοῦν τούς καταστροφεῖς τοῦ Γένους;

‘Ο Θεός μέσω τῶν Τούρκων πάντα σώζει τόν λαό του.

Εἶναι ἱστορικά δεδαιωμένο ὅτι ὁ Νοταῤῥας εἶχε δίκαιο διακηρύττοντας πρῖν ἀπό τήν ‘Αλωση ὅτι «καλλίτερα φακίολιον Τουρκικόν, παρά τιάρα Παπική». Ἐάν μᾶς εἶχαν κατακτήσει οί Φράγκοι θά εἶχαμε τήν ἴδια τύχη πού εἶχαν οί κάτοικοι τῆς Μεγάλης Ἑλλάδος στήν κάτω Ἰταλία. Σταδιακή ἀφομοίωση μέχρι ἕξαφάνιση. Ἐντίθετα, μέχρι τήν ἐποχή τοῦ Οἰκουμενισμοῦ ἡ Όρθοδοξία καί ἡ ἑλληνική Γλώσσα κυβερνοῦσαν ἀφανῶς τήν Οἰκουμένη. Τό Πατριαρχεῖο εἶχε ὄντως Οἰκουμενικό χαρακτήρα. ‘Ομως οί Φράγκοι ξανάρχονται. ‘Οχι πολιτικοστρατιωτικά αὐτή τή φορά, ἀλλά μέ τήν μάσκα τοῦ Οἰκουμενισμοῦ. Ἡ Ρωμηοσύνη συστέλλεται. Εὐτυχῶς ὁμως πού ὁ Θεός δέν ξεχνᾶ τόν λαό του καί δάζει πάλι τόν Τοῦρκο νά μᾶς συγκρατήσῃ ἀπό τόν ὄλεθρο.

Ἐπίσημοι ἐκπρόσωποι τοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, μή διδαχθέντες ἀκόμη ἀπό τά ὅσα μέχρι σήμερα δεινά ἐπεσώρρευσε ὁ Οἰκουμενισμός, ὄχι μόνον συμπνευματίζονται καί συμπροσεύχονται μέ τούς Παπικούς, ἀλλά τό δηλώνουν καί ἐπίσημα. Νά τί γράφει τό Ἐπίσημο Περιοδικό τοῦ Πατριαρχείου, ἀναφερομένο στήν ἐπίσκεψη τῆς Πατριαρχικῆς ἀντιπροσωπείας στό Βατικανό μέ ἐπί κεφαλῆς τόν Σεβ. Ἀρχιεπίσκοπο Ἀμερικῆς κ. Δημήτριο στίς 29.6.2003: «Ἡ Πατριαρχική Ἀντιπροσωπεία παρέστη **συμπροσευχομένη**²¹ ἀπό τιμητικῆς θέσεως κατά τε τόν Ἑσπερινόν τῆς ἑορτῆς, ἐν τῇ Βασιλικῇ τοῦ Ἁγίου Πέτρου Ρώμης, καί κατά τήν Θεῖαν Λειτουργίαν, τό ἑσπέρας τῆς Κυριακῆς, 29ης Ἰουνίου, τελεσθεῖσαν καί ἐφέτος ἐν τῇ πλατεῖα τῆς ἄνω Βασιλικῆς, προεξάρχοντος τοῦ Ἁγιωτάτου Πάπα Ἰωάννου Παύλου Β’.»²²

Τό κομβοῖ τῆς ἄνευ ὄρων παράδοσης στόν

Πάπα συνεχίζεται. Στή θρονική ἑορτή τοῦ Βατικανοῦ, πρῖν μερικούς μῆνες, πάλιν παρών ὁ Πατριάρχης. Ἐνδεδυμένος καί πάλιν τόν τιμημένο ἀπό Όρθοδόξους Ἀὐτοκράτορες καί Ἀρχιερεῖς Μανδύα προσέφερε ἀδελφικούς ἀσπασμούς στόν Πάπα. Μέ ποιά ἀνταλλάγματα; Τήν μεσολάβηση τοῦ Πάπα νά ἀνοίξῃ ἡ Θεολογική Σχολή τῆς Χάλκης; Δέν γνωρίζουμε ἄν πράγματι οί Εὐρωπαῖοι ἀπαίτησαν ἀπό τήν Τουρκία νά ἀνοίξῃ τήν Χάλκη ἢ ἄν τό ἔκαναν μόνο γιά τό θεαθῆναι. Ἀλλά οὔτε ὁ Θεός οὔτε οί Τοῦρκοι συμφωνοῦν μέ αὐτές τίς μεθοδεύσεις. Ἀποτέλεσμα τῶν πιέσεων αὐτῶν γιά τό ἀνοιγμα τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης ἦταν νά συνέλθῃ τό Ἐθνικό Συμβούλιο τῆς Τουρκίας, νά συζητήσῃ σχετικά μέ τό Πατριαρχεῖο καί νά ἀποφασίσῃ νέες μεθοδεύσεις σέ βάρος του. Ἐτσι, ἀντί νά ὠφεληθῇ τό Πατριαρχεῖο ἀπό αὐτές τίς παπικές συνηγορίες, προέκυψαν νέα μπλεξίματα. Τό τουρκικό «παρακράτος» (ἢ ὅπως τό ὀρίζουν κάποιοι «Τό Βαθύ τουρκικό κράτος») ἀντεπιτίθεται μέ δόμβες, διαδηλώσεις, ἀπειλές, «γκρίζους λύκους» κ.λ.π.

Ἐάν, ὡς Όρθόδοξοι χριστιανοί, σταθοῦμε μπροστά στά γεγονότα ψύχραιμα καί μέ βοηθό τήν ἱστορία προσπαθήσουμε νά τά ἐρμηνεύσουμε, θά κατανοήσουμε ὅτι αὐτήν τή στιγμή μιλάει ὁ Τοῦρκος ἀλλά... γιά λογαριασμό τῶν Όρθοδόξων. Ὅλων ἐκείνων τῶν ταπεινῶν ψυχῶν πού βλέπουν τόν ἐπάρατο Παπισμό νά εἰσχωρεῖ στό σημαντικότερο πνευματικό καθίδρυμα τῆς Όρθοδοξίας, τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο. Ὁ Τοῦρκος ἀντιτίθεται στήν ἐπιναλειτουργία τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς τῆς Χάλκης. Στήν Σχολή ἐκείνη, πού ὅταν λειτουργοῦσε, δέν στήριξε καθόλου τήν Όρθοδοξία. Ἡ Σχολή αὐτή ἔβγαλε πολλούς Ἀθέους, Οἰκουμενιστές, Ἀγνωστικιστές κ.λ.π, πού ὄχι μόνο δέν στήριξαν, ἀλλά ζημίωσαν σημαντικά τήν Όρθοδοξία. Δέν λησμονοῦν οί Όρθόδοξοι ὅτι τό πῖό θλιβερό Οἰκουμενιστικό Κείμενο πού ἐξῆλθε ἀπό τό Πατριαρχεῖο, ἡ ἐπάρατη Ἐγκύκλιος τοῦ 1920, πού πῖό πάνω ἀναφέραμε, εἶναι ἔργο τῶν Καθηγητῶν τῆς Σχολῆς

21. Ἡ ὑπογράμμιση δική μας.

22. Περιοδικό Όρθοδοξία, περίοδος Β, ἔτος Ι (2003) τ. β΄. σσ. 588-589.

αυτή; Σελευκείας Γερμανού, Ί. Ευστρατίου, Β. Στεφανίδου, Β. Ἀντωνιάδου καί Π. Κομνηνοῦ.²³

Διερωτᾶται κάθε χριστιανός: Πῶς γίνεται οἱ ἄπλοοὶ ἄνθρωποι νά καταλαβαίνουν ὅτι οἱ ἐναγκαλισμοὶ μέ τόν Πάπα δέν μᾶς πρόσφεραν τίποτε καί νά μήν τό κατανοοῦν αὐτό οἱ ἐπίσημοι ταγοὶ τῆς Ὁρθοδοξίας; Μήπως βρισκονται στήν ἴδια πνευματική κατάσταση μέ τούς πνευματικούς ἡγέτες τοῦ παλαιοῦ Ἰσραήλ, πού δέν ἀνεγνώρισαν τόν Κύριο τῆς Δόξης καί Τόν ἐσταύρωσαν; Αὐτούς γιά τούς ὁποίους εἶπε ὁ προφήτης «Ἀκοῆ ἀκούσετε καί οὐ μή συνῆτε καί βλέποντες βλέπετε καί οὐ μή ἴδητε· ἐπαχύνθη γάρ ἡ καρδιά τοῦ λαοῦ τούτου, καί τοῖς ὤσιν αὐτῶν βαρέως ἤκουσαν καί τούς ὀφθαλμούς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσιν τοῖς ὀφθαλμοῖς καί τοῖς ὤσιν ἀκούσωσιν καί τῇ καρδίᾳ συνῶσιν καί ἐπιστρέψωσιν καί ἴασσονται αὐτούς»²⁴. Τόση ἐπιμονή σέ μιά καταστροφική τακτική!

Ὁ Οἰκουμενισμός ἐξελίσσειται σέ χρόνιο νόσημα. Φτάσαμε ἔτσι αἰσίως στήν θρονική ἐορτή τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου τοῦ προηγούμενου ἔτους κατά τήν ὁποίαν οἱ Παπικοί μᾶς ἔφεραν «πλούσια δῶρα», ἀλλά ἀμφιδόλου γνησιότητος. Ἱερά λείψανα δῆθεν μεγάλων ἁγίων πού οἱ πλιατσικολόγοι ἀμόρφωτοι Σταυροφόροι εἶχαν προδλέψει φαίνεται... νά «πακετάρουν» καί νά σημειώσουν τά χαρακτηριστικά τους, ὅταν τά ἄρπαζαν, ὥστε ἐν καιρῷ... νά μᾶς τά ἐπιστρέψουν. Δόξεις λοιπόν καί πάλι ἀπό τό Βατικανό πού παρουσιάζεται ὅτι μᾶς ἀγαπάει τόσο πολύ... Ἀλλά ἐκεῖ πού οἱ Ὁρθόδοξοι ξεχνοῦν τόν Θεό καί τήν Ἀλήθειά Του, ἐκεῖ πού μετέρχονται πρακτικές πού ἀπαγορεύει ὁ Νόμος Του, ἐκεῖ πού γίνονται τέτοιες συναλλαγές μέ αἰρετικούς ὁ Θεός δέν εἶναι ἀπών καί ἀνύπαρκτος, ἀλλά δείχνει σημάδια τῆς παρουσίας Του. Ὑπενθυμίζει μέ πολλούς τρόπους ὅτι Ὁρθοδοξία δέν εἶναι ὑπόθεση κάποιων Ἀρχιερέων, μέ ἥ χωρίς ποιῆμιον, ἀλλά τοῦ εὐλογημένου Λαοῦ τοῦ Θεοῦ καί ὅταν δέν μιλοῦν οἱ ἀρμόδιοι, φωνάζουν ἀκόμη καί οἱ πέ-

τρεις («Οἱ λίθοι κεκράζονται»). Στέλνει λοιπόν ὁ Θεός τήν Κυβέρνηση τῆς Ἀγκυρας καί μιλάει τῇ γλώσσα τῆς ἀλήθειας ὄχι μόνον ξεκάθαρα, ἀλλά καί ... θεολογικότατα. Τί λέγει: «Τό Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως δέν εἶναι Οἰκουμενικό». Ἡ θέση αὐτή τῆς Τουρκικῆς Κυβερνήσεως ἴσως φαίνεται σέ πολλούς Ἕλληνες προκλητική. Ἄν ὅμως τήν συνδυάσει κανεῖς μέ ὅσα πῶ πάνω εἶπαμε, κατανοεῖ ὅτι εἶναι πέρα ὡς πέρα ἀληθινή. Τό Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο πρό πολλοῦ ἔχει ἐγκαταλείψει τήν προσπάθεια προστασίας τῆς Ὁρθοδοξίας ἀνά τήν Οἰκουμένη καί ἔχει γίνει δορυφόρος τοῦ Πάπα καί ὁπαδός τοῦ θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τῆς Ἐποχῆς μας. Μοιράζεται ἕνα μέρος «πνευματικῆς» δικαιοδοσίας μαζί μέ τούς αἰρετικούς, τούς ἀντίχριστους, τούς εἰδωλολάτρες κ.λ.π. Ἀπό Οἰκουμενικό πού ἦταν ἔγινε Οἰκουμενιστικό. Δέν φταίει ὁ Τοῦρκος, ἄν αὐτό τό ἐκφράζει δημόσια κατά θεία νεύση. Οἱ συμπροσευχές τῆς Ἀσίτζης ὑπό τόν Πάπα, οἱ διακηρύξεις τοῦ Μπάλαμαντ, οἱ ἐπίσημες δηλώσεις περιφρόνησης πρός τούς ἱ. κανόνες καί τούς ἁγίους πατέρες, ἡ πειθήνια ὑπακοή στό Παγκόσμιο Συμβούλιο τῶν Ἐκκλησιῶν καί τόσες ἄλλες μειοδοσίες δέν ἀγνοοῦνται ἀπό τόν μακρόθυμο Ἁγιο Θεό. Νά λοιπόν πού ὁ Τοῦρκος μᾶς θυμίζει τήν ἀλήθεια «Δέν εἶσατε Οἰκουμενικό Πατριαρχεῖο» λέγει. Καί θά μπορούσε νά συμπληρώσει «ἀλλά μόνον Οἰκουμενιστικό».

Γιά νά μήν νομισθῇ ὅτι εἶναι ὑπερβολή μερικῶν φανατικῶν Ὁρθοδόξων ἡ ταύτιση τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου μέ τόν Πάπα ἔρχεται πρόσφατα ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Harry Ojalno νά δικαιολογήσει τήν μετά 22 ἔτη ἄρνηση τῆς Τουρκίας νά ἐπιτρέψει τή λειτουργία στόν Ἱ. Ναό τοῦ Ἁγ. Νικολάου στά Μύρα τῆς Λυκίας, χαρακτηρίζοντας τό Πατριαρχεῖο ὡς «μία ἐκκλησία πού ἀνέχθηκε τόν βασανισμό τῶν Ἑβραίων στόν κόσμον τό 1675...»²⁵. Θά πληρώσουμε δηλαδή καί γιά τά ἐγκλήματα τοῦ Παπισμοῦ. Τόσο πολύ φαινόμαστε ταυτισμένοι μέ τόν Πάπα.

23. Βασιλείου Σταυρίδου, Ἱστορία τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήνα 1967, σ. 144

24. Ἦσ. 6,9-10.

25. Περιοδικό Παρακαταθήκη, τεῦχος 39, Νοεμ-Δεκεμ. 2004, σ. 21.

Μᾶς πικραίνει ἡ Τουρκία ὅταν ἐπίσημα ἀποκλείει τὸν τίτλο τοῦ Οἰκουμενικοῦ ἀπὸ τὸν Πατριαρχικό Θρόνο τῆς Κωνσταντινούπολης. Δέν μᾶς πίκρανε ὅμως ἀσυγκρίτως περισσότερο ὁ ἴδιος ὁ Πατριάρχης κ. Βαρθολομαῖος ὅταν –ὡς ἐπίσκοπος Φιλαδελφείας– μιλώντας γιὰ τὴν Οἰκουμενικότητα τοῦ Θρόνου κατὰ τὴν Θροניתή ἐορτή τοῦ Πατριαρχείου τὴν 30.11.1980 μπροστά στὸν Πάπα μεταξὺ ἄλλων ἀμφιλέκτων διατυπώσεων κατέληξε στὴν ἐξῆς δουλική πρὸς τὸν Πάπα ἀποστροφή «Ἰδού ὅτι σήμερον “συνερχομένων ἡμῶν” τῶν τοῦ Ἁνδρέου μετὰ τῶν τοῦ Πέτρου “οὐκ ἔστι εἰσέτι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν”. Ἁκριδῶς δέ πρὸς τοῦτο, διὰ τὴν ἐπίσπευσιν τῆς ἡμέρας ἐκείνης τῆς ἀπὸ κοινοῦ κλάσεως τοῦ ἄρτου προσευχόμεθα καὶ συνεργαζόμεθα καὶ διαλεγόμεθα»²⁶. Ἐν καταλαβαίνουμε σωστά, αὐτὰ τὰ φοβερά λόγια σημαίνουν ὅτι δέν ὑπάρχει Κυριακὸ Δεῖπνο, Θεία Λειτουργία δηλαδή, ὅσο δέν ἐνωθήκαμε μέ τὸν Πάπα. Τόση ὑποτίμηση τοῦ Πατριαρχείου καὶ τῆς Ὁρθοδοξίας οὔτε οἱ Τοῦρκοι δέν ἀξίωσαν. Νά λοιπὸν πού ἡ Τουρκία ἔχει νά παίξει πάλι ρόλο σωτήρα τῆς Ὁρθοδοξίας. Ἡ ἀπειρη ἀγάπη τοῦ Θεοῦ θέλει νά μᾶς σώσει· γι’ αὐτὸ πάλι μέ αὐτὸν τὸν τρόπο μᾶς προειδοποιεῖ.

Στό σημεῖο αὐτὸ νομίζω ὅτι πρέπει ὅλοι νά διερωτηθοῦμε: Εἶναι σίγουρο ὅτι ὁ Πάπας, πού θέλει νά φαίνεται ὡς ὁ Οἰκουμενικός Πνευματικός Ἡγέτης, δέν ἔχει καμμιά ἀνάμειξη σέ ὅλη αὐτὴ τὴν ἀμφισβήτηση τοῦ τίτλου τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου; Εἶναι σίγουρο ὅτι δέν χαίρεται ὅταν διαπιστώνει ὅτι, ἐνῶ δέν στερεῖται τοὺς ἐναγκαλισμούς τοῦ Πατριάρχη, τὸ Πατριαρχεῖο ὅλο καὶ μπερδεύεται; Πῶς ἐξηγεῖται ὅτι σέ ἓνα Ἰσλαμικὸ Κράτος, ὅπως ἡ Τουρκία, οἱ Παπικοί ἐπίσκοποι καὶ ἱερεῖς χαίρουν πάσης τιμῆς καὶ ἀνέσεως, ἐνῶ οἱ Ὁρθόδοξοι ὄχι;

Ἐν συνεκισθῇ πάντως ἡ Οἰκουμενιστικὴ αὐτὴ τακτικὴ δέν πρέπει νά ἀποκλείουμε ἄλλες μεγαλύτερες καταστροφές ὅπως π.χ. ἀπομάκρυνση τοῦ Πατριαρχείου ἀπὸ τὴν Πόλη, κατάληψη τοῦ Πατριαρχικοῦ Θρόνου ἀπὸ

ἄλλοθενεῖς, ἀνοιχτὴ ἀνταρσία τοπικῶν ἐκκλησιῶν, ὅπως πρόσφατα τῆς Ἑλλάδος κ.ἄ. Στὰ χέρια τοῦ Πατριάρχου εἶναι αὐτὴ τὴ στιγμή τὸ μέλλον τοῦ Πατριαρχείου. Ἐὰν ἀκούσει τέλος πάντων τὴν φωνὴ τοῦ Θεοῦ, ἔστω καὶ ἀπὸ ... τὴν Ἁγκυρα. Καὶ ἂς τὴν μεταγλωττίσει σωστά.

Ἐπίλογος

... ἀπὸ ἓναν ἄλλο εὐτυχῆ Ἐπίλογο ἑνὸς πρῶμου Οἰκουμενισμοῦ

Κείμενο

«... καὶ ἐπλάνησε Μανασσῆς τὸν Ἰούδα καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν Ἱερουσαλήμ τοῦ ποιῆσαι τὸ πονηρὸν ὑπὲρ πάντα τὰ ἔθνη, ἃ ἐξῆρεν Κύριος ἀπὸ προσώπου υἱῶν Ἰσραὴλ. Καὶ ἐλάλησε Κύριος ἐπὶ Μανασσῆ καὶ ἐπὶ τὸν λαὸν αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἐπήκουσαν. Καὶ ἤγαγε Κύριος ἐπ’ αὐτούς τοὺς ἄρχοντας τῆς δυνάμεως βασιλέως Ἀσσούρ, καὶ κατέλαβον τὸν Μανασσῆ ἐν δεσμοῖς καὶ ἔδησαν αὐτόν ἐν πέδαις καὶ ἤγαγον εἰς Βαβυλῶνα. Καὶ ὡς ἐθλίβη, ἐζήτησε τὸ πρόσωπον Κυρίου τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ καὶ ἐταπεινώθη σφόδρα ἀπὸ προσώπου Θεοῦ πατέρων αὐτοῦ. Καὶ προσηύξατο πρὸς αὐτόν, καὶ ἐπήκουσεν αὐτοῦ· καὶ ἐπήκουσεν τῆς βοῆς αὐτοῦ καὶ ἐπέστρεψεν αὐτὸς εἰς Ἱερουσαλήμ ἐπὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ· καὶ ἔγνω Μανασσῆς ὅτι Κύριος αὐτὸς ἐστὶ Θεός. Καὶ μετὰ ταῦτα ὠκοδόμησε τεῖχος ἔξω τῆς πόλεως ... καὶ ὕψωσε σφόδρα. Καὶ κατέστησε ἄρχοντας τῆς δυνάμεως ἐν πάσαις ταῖς πόλεσι ταῖς τειχίρουν ἐν Ἰούδα καὶ περιεῖλε τοὺς θεοὺς τοὺς ἄλλοτρίους καὶ τὸ γλυπτὸν ἐκ οἴκου Κυρίου καὶ πάντα τὰ θυσιαστήρια, ἃ ὠκοδόμησεν ἐν ὄρει οἴκου Κυρίου καὶ ἐν Ἱερουσαλήμ καὶ ἔξωθεν τῆς πόλεως. Καὶ κατώρθωσε τὸ θυσιαστήριον Κυρίου καὶ ἐθυσίασεν ἐπ’ αὐτὸ θυσίαν σωτηρίου καὶ αἰνέσεως καὶ εἶπε τῷ Ἰούδα τοῦ δουλεύειν Κυρίῳ Θεῷ Ἰσραὴλ».

26. Μητροπολίτου Φιλαδελφείας Βαρθολομαίου, Ἑκκλησιαστικὴ καὶ Ἠθικὴ Οἰκουμενιστικὴ Ἀποστολή τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου, Ἀθήναι 1981, σ. 14.

Μετάφραση

... Ὁ (βασιλιάς) Μανασσῆς ἀποπλάνησε τοὺς κατοίκους τῆς Ἱερουσαλήμ καὶ τοὺς Ἰουδαίους γενικά, ὥστε νά πέσουν στό κατάντημα τῆς Εἰδωλολατρίας, περισσότερο μάλιστα ἀπό ὅλα τὰ Ἔθνη, πού εἶχε ἐξαφανίσει ὁ Κύριος ἀπό μπροστά τους. Καί μίλησε ὁ Κύριος στόν Μανασσῆ καί στό λαό του καί δέν ὑπάκουσαν. Τότε ξεσήκωσε ὁ Κύριος ἐναντίον τους τοὺς στρατηγούς τοῦ βασιλικοῦ στρατοῦ τῶν Ἀσσυρίων καί συνέλαβαν τόν Μανασσῆ καί τόν ἔδεσαν. Δεμένο μέ χειροπέδες τόν ὀδήγησαν στή Βαβυλῶνα. Ὁ Μανασσῆς, ὅταν βασανίσθηκε, ἀναζήτησε πάλι τόν Θεό τῶν Πατέρων του. Προσευχήθηκε πρὸς αὐτόν καί ὁ Θεός τόν ἄκουσε. Ἦκουσε δηλαδή ὁ Θεός τὴν κραυγή πού ἔδγαινε ἀπό τὴν πονεμένη προσευχή του καί τόν ξανάφερε στήν Ἱερουσαλήμ

καί τοῦ ξανάδωσε τόν Βασιλικό Θρόνο. Ἔτσι ἔμαθε ὁ Μανασσῆς ὅτι μόνον ὁ Κύριος εἶναι ὁ ἀληθινός Θεός. Στὴ συνέχεια ἀνοικοδόμησε τὸ τεῖχος ἔξω ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ ... καί τὸ ἔκανε πολὺ ψηλὸ. Καί ἐγκατέστησε στρατηγούς σὲ ὅλες τὶς πόλεις τῆς Ἱουδαίας πού περικεῖχισε. Τότε ἐξαφάνισε τὰ ἀγάλματα τῶν ξένων θεῶν καί τὸ γλυπτό ἄγαλμα πού ἦταν στό Ναὸ τοῦ Κυρίου. Ἀκόμη ὅλους τοὺς βωμούς πού εἶχε ἀνοικοδομήσει προηγουμένως στό ὄρος τοῦ Κυρίου στὴν Ἱερουσαλήμ τοὺς κατέστρεψε καί τοὺς πέταξε ἔξω ἀπὸ τὴν Πόλη. Καί ἔχτισε ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τὸ θυσιαστήριο τοῦ Κυρίου καί θυσίασε σὲ αὐτὸ θυσίαν εὐχαριστίας γιὰ τὴ σωτηρία του καί δοξολογίας στόν Θεό. Καί διέταξε τόν Ἰουδαϊκὸ Λαὸ νά λατρεύει μόνον τόν Κύριο, τόν Θεὸ τοῦ Ἰσραήλ. (Β΄ Παραλ. 33, 9-16)

